

Rhasoda Varga Margit: A teremtés első hét napjának értelmezése

(Mózes 1. könyve 1. 2. és 3. része alapján)

(bibliai idézeteket Károli Gáspár fordította)

„ Kezdetben teremté Isten az eget és a földet.

2) *A föld pedig kietlen és pusztá vala és sötétség vala a mélység színén és az Isten Lelke lebeg vala a vizek felett.*

3) *És monda Isten: Legyen világosság és lőn világosság.*

4) *És látá Isten, hogy jó a világosság; és elválasztá Isten a világosságot a sötétségtől.*

5) *És nevezé Isten a világosságot nappalnak és a sötétséget nevezé éjszakának; és lőn este és lőn reggel; első nap.”*

Isten először elkülönítette az isteni birodalomtól (ami nem teremtett, tehát öröktől fogva létező) a teremtett birodalmakat. A teremtett birodalmakat elnevezte égnek: mennyei birodalom; és földnek: anyagi birodalom. Az anyagi birodalom a mélységben van, a mennyei birodalom a magasságban, ez az Istentől való "távolságot" szimbolizálja. A mélységbe még nem jutott el a teremtő Fény, ezért az anyagi birodalom még „kietlen és pusztá” volt. Az anyagi birodalom a vízben úszott. A víz egy köztes birodalmat szimbolizál, ami az anyagi és a mennyei birodalom között helyezkedik el. A köztes birodalom fölött Isten lelke a szentlélek (Isten női princípiuma) lebeg, várakozva, hogy befogadja a teremtő erőt, megtermékenyüljön és létrehozza magát az anyagi világot.

A világosság megjelenése a teremtő erő és akarat kinyilvánítása, amellyel kezdetét vette maga a teremtés. A világosság tehát, a teremtő erő, míg a sötétség a befogadó erő, a kettő szétválasztása a dualitás megjelenésének első lépése; a sötétség és a világosság megfeleltethető a jin és jang erőknek.

A világosság, mint nappal, a teremtő erők túlsúlyának korszakát jelenti, a sötétség, mint éjszaka, a befogadó erők túlsúlyát szimbolizálja. Így születtek meg a teremtési korszakok, amelyeket más-más erők túlsúlya jellemez. A teremtés tehát a befogadó erők túlsúlyával kezdődött, majd ezt követte a teremtő erők túlsúlya „...és lőn este és lőn reggel”.

Ennek a nappalnak és éjszakának semmi köze a földi időszámításhoz, hiszen ekkor az anyagi világ, még nincs megteremtve (csak elvileg létezik). Ekkor még az Istenhez legközelebb álló

síkon zajlanak az események, ahol egészen más az időszámítás, földi dimenziókban nem fejezhető ki. Nevezzük ezt isteni időszámításnak.

„6) És monda Isten: Legyen mennyezet a víz között, amely elválaszsa a vizeket a vizektől.

7) Teremté tehát Isten a mennyezetet és elválasztá a mennyezet alatt való vizeket a mennyezet felett való vizektől. És úgy lőn.

8) És nevezé Isten a mennyezetet égnek: és lőn este, és lőn reggel, második nap.”

Ekkor történik meg a vízzel szimbolizált köztes birodalom szétválasztása. A mennyezet egy olyan küszöb megteremtése, amely a köztes birodalmat további két részre osztja. Így lesz a mennyezet alatti „víz”-ből az asztrális-mentális birodalom, ami közvetlenül az anyagi birodalom felett helyezkedik el, míg a mennyezet feletti „víz” egyfajta szellemi birodalomként közvetlenül a mennyei birodalom alatt található. Ez által négy egymás fölött elhelyezkedő sík (birodalom) teremődik meg az egyetlen isteni birodalom alatt:

- finomanyagi birodalom (föld)	}	fejlődő emberi lelkek
- finomanyagi birodalom, asztrális-mentális (mennyezet alatti víz)		lakhelye lesz
————— második mennyezet, ég —————		
- szellemi birodalom (mennyezet fölötti víz)		tökéletességet elért emberi lelkek lakhelye, ősképek
————— első mennyezet, ég —————		
- mennyei birodalom (égi)		angyalok lakhelye
- isteni birodalom (öröktől fogva létező, nem teremtett)		

Ezek a szintek megfeleltethetők öt egymásba ágyazott életfának, ezeken haladunk beavatási útjainkkal, mint egyfajta létrán (vö. Jákób égi lajtorája)

A vizeket szétválasztó mennyezetnek szintén ég (második ég) lesz a neve. Ez az anyagi világbeli lények mennyezete, ege lesz. Megkülönböztetendő ez az ég attól az égtől (első ég), ami a mennyei birodalmat választja el az alatta levő szintektől. A két mennyezet a teremtett világot három szintre osztja, ez azt jelenti, hogy a teremtés három szinten zajlik majd. Ezeket a mennyezeteket egyfajta szakadékként is értelmezhetjük, amelyeken egyes értelmezések szerint át kell ugrani, más vélemények szerint az isteni kegyelem emel át rajtuk.

Anyagi birodalom alatt nem az anyagi világnak a jelenlegi formája értendő, hanem annak lényegesen finomabb, éterikus változata, ami kb. úgy képzelhető el, mint a fizikai testet jelenleg is átható éterikus test, ami tiszta energiából áll.

Az este és reggel ismét a jin és jang erők túlsúlyával jellemzett korszakok még mindig az isteni időszámítás szerint.

„9) És monda Isten: Gyűljenek egybe az ég alatt való vizek egy helyre, hogy tessenek meg a száraz. És úgy lőn.

10) És nevezé Isten a szárazat földnek; az egybegyűlt vizeket pedig, tengernek nevezé. És látá Isten, hogy jó.

11) Azután monda Isten: hajtson a föld gyenge füvet, maghozó füvet, gyümölcsfát az ő neme szerint, amelyben legyen néki magva e földön. És úgy lőn.

12) Hajta tehát a föld gyenge füvet, maghozó füvet az ő neme szerint, és gyümölcstermő fát, amelynek gyümölcsében mag van az ő neme szerint. És látá Isten, hogy jó.

13) És lőn este és lőn reggel, harmadik nap.”

Ettől a ponttól kezdve a teremtésben szinkronicitás figyelhető meg. Amit Isten az isteni birodalomban kimond, az megvalósul a mennyei birodalomban (elsődleges teremtés), majd ennek mintájára a mennyei birodalom lakói ugyanezt megvalósítják a szellemi birodalomban (másodlagos teremtés). A harmadik napon tehát a szellemi (az első és a második ég közötti) teremtés zajlik - (erre azonban a teremtés 7. napja után a 2. rész 5. pontjában történik utalás: „*Még semmiféle mezei növény nem vala a földön, s még semmiféle mezei fű sem hajtott ki...*”). Ezt a teremtést a mennyei birodalom lakói az isteni teremtéssel szinkronban végzik. Szellemi síkon a tenger és a szárazföld szétválasztása, majd a növények, fák ősképeinek a megteremtése történik. Ez ismét minta, sablon, ami szerint egy szinttel lejjebb, - a második ég alatti - teremtés (harmadlagos teremtés), később létrejön.

Fontos megjegyezni, hogy minden növényi őskép úgy lett megteremtve, hogy önmagát megsokszorozva képes újjáteremteni. Ezáltal az egyszer elindított teremtési folyamat önfenntartóvá válik.

Az itteni nappalnak és éjszakának még semmi köze az égitestek mozgásából fakadó időszámításhoz, hiszen azok még szellemi szinten sincsenek megteremtve. A harmadik napon az időszámítás, a mennyei időszámítás szerint értendő, mivel azt a mennyei birodalom lakói végzik.

Minden szintnek megvan a saját időszámítása, ahogyan azt az adott dimenzióban tevékenykedő lények érzékelik. Az idő tehát nem abszolút fogalom. Helyesebben, isteni síkon az idő végtelen, másképpen fogalmazva nincs idő. A teremtett világokban az idő is megteremtődik, mégpedig olyan formán, ahogyan azt Einstein a relativitáselméletében kifejti. Egy adott dimenzióban tartózkodó lény egy másik dimenzióba belepillantva másképpen érzékeli abban az időt, gyorsabbnak vagy lassúbbnak tűnik számára, mint a sajátjában. A mi anyagi világunkból nézve a szellemi vagy mennyei birodalomban az idő lassabban telik, a szellemi vagy mennyei birodalomból nézve a mi időszámításunkat az idő gyorsabban telik. Ez a magyarázata annak, hogy a

szellemi birodalomból nézve az anyagi birodalomban lejátszódó eseményeket, minden történés egyidejűnek tűnik, mintha nem különülne el a múlt, jelen és jövő. Valójában azonban minden dimenzióban az élőlény ugyanannyi időt él meg egy adott létformában. (Tulajdonképpen mindenki örök életű, így nincs értelme időről beszélni, de egy adott létformában való tartózkodása véges, ezért van értelme időről beszélni.)

A teremtés első hét napjának értelmezésekor a legtöbben általában valamely időszámításra gondolnak, még ha az alatt nem is a földi időszámítást értik. Meglehet azonban, hogy a teremtés első hét napjának vajmi kevés köze van bármely idő fogalomhoz. A „nap” értelmezhető Isten fényének valamely aspektusaként is. Ilyen értelmezésben a hét nap az isteni fény hét különböző természetét is jelölheti, amelyek egymást követően kerülnek túlsúlyba, és más-más teremtési feladatot hajtanak végre. Az utolsó, a hetedik nap, maga a nem-teremtési aspektus. A sötétségnek tehát, ami a befogadó princípium mind a hat teremtő princípiumot be kellett fogadnia és ez különböző eredményekkel járt. Mintha egy házaspárnak egymást követően hat különböző gyermeke születne. Az első gyermek neve: „Világosság”, a második „Mennyezet”, a harmadik: „Növény”, a negyedik: „Égítést”, ötödik: „Állat”, hatodik: „Ember”.

Bármelyik értelmezést is választjuk, az bizonyos, hogy a teremtés időtartamáról semmilyen képet nem kaphatunk ebből a földi dimenzióból nézve, sőt a kérdés éppenséggel teljesen értelmetlennek tűnik. Mégis célszerű megtartani az időtartam szerinti értelmezést, mert ezt talán többen értik.

„14) És monda Isten: legyenek világító testek az ég mennyezetén, hogy elválasszák a nappalt az éjszakától, és legyenek jelek, és meghatározói ünnepeknek, nappaloknak, esztendőknak.

15) És legyenek világítókul az ég mennyezetén, hogy világítsanak a földre. És úgy lőn.

16) Teremté tehát Isten a két nagy világító testet: a nagyobbik világító testet, hogy uralkodjék nappal és a kisebbik világító testet, hogy uralkodjék éjjel; és a csillagokat.

17) És helyezteté Isten azokat az ég mennyezetére, hogy világítsanak a földre.

18) És hogy uralkodjanak a nappalon és az éjszakán és elválasszák a világosságot a sötétségtől. És látá, hogy jó.

19) És lőn este és reggel, negyedik nap.”

A negyedik napon teremti meg Isten az égítésteket, amelyekkel lehet mérni az időt. A nap, ami a nappal fölött uralkodik a jang princípiumot, a hold, ami az éjszaka fölött uralkodik, a jin princípiumot testesíti meg. Itt utalás történik rá, hogy Isten nem maga végzi a feladatot:

„és **helyezteté** Isten azokat az ég mennyezetére...”, vagyis Isten által kimondott gondolatokat a mennyei birodalom lakóival valósítatja meg a szellemi dimenzióban.

Isten a megteremtett égitesteket az első mennyezetre helyezetteti, amely a szellemi világ mennyezete (ege). Felvetődik a kérdés, hogy a mennyei birodalomban hogyan történt mindez? Valószínű, hogy a mennyei birodalomban minden önragyogó és nincs szükség égitestekre, maguk az angyalok is fénylények, önálló ragyogásuk van. Itt még mindenki közvetlenül érzékeli Istent, nem pedig jelzések által. A szellemi birodalomban már szükséges konkrétan kijelölni a feladatköröket, mert ennek a mintájára fog megteremtődni a finomanyagi világ. Fontos megjegyezni, hogy a sötétséggel és a világossággal kapcsolatban még szó sincs rosszról és jóról. Az ezeket megtestesítő égitestek princípiumokat képviselnek, amelyek nem minősíthetők. Csak a negyedik nap után kezdődhet el az égitestek szerinti időszámítás, ami a szellemi világbeli égitestek működésének megfelelően értendő.

Az ötödik napon a vízi állatok és a levegőben élő állatok ősképeinek megteremtése zajlik szellemi szinten. A teremtett állatok isteni áldás hatására képesek önmagukat megsokszorozva szaporodni, vagyis maguk is teremtővé válnak.

A hatodik napon a szárazföldi állatok és az ember ősképeinek megteremtése történik szellemi szinten. Az itt megteremtett lények is megkapják az isteni áldást a szaporodáshoz. Szellemi szinten a szaporodás gondolati úton zajlik, vagyis minden teremtett lény a gondolata által válik maga is teremtővé.

Az embert az Isten képére formálta a teremtés. „*És monda Isten: Teremtsünk embert a mi képünkre és hasonlatosságunkra.*” Ez a megfogalmazás a növények és állatok teremtésénél ilyen formában nem hangzik el. Ennek jelentései:

- Kétneművé formálta őket, a férfi-jang és a nő-jin princípiumoknak megfelelően. Vagyis egyes emberi lényekben a jang, másokban a jin princípium válik uralkodóvá és ennek megfelelően a teremtő, vagy a befogadó szerepkört fogják majd ellátni.
- Gondolati teremtővé formálta őket, vagyis, amint az Isten, úgy ők is a gondolataik útján képesek teremteni.

Ezzel azonban az emberek még nem különböznenek a növényektől és az állatoktól, hiszen számukra is megadta Isten a jogot, hogy gondolataikkal önmaguk képére teremtsenek hasonló lényeket, és a növényekben, állatokban is jelen van a kétneműség, még ha nem is feltétlenül két külön egyed formájában. A lényeg:

- Isten önmagából adott át egy részt (önvaló, isteni szikra, tökéletes szellem), ami az emberek lényegi részét alkotja. Ez lehetővé teszi az ember számára, hogy felfogja saját isteni

természetét, az isteni útmutatásokat követni tudja, és ez teszi alkalmassá, hogy „uralkodjon” a többi élőlény fölött.

Az uralkodás gondoskodást jelent, mert a jó uralkodó gondoskodik az alattvalóiról.

Ez azt jelenti, hogy azért teremtette Isten az embert a saját hasonlatosságára, hogy az ember gondját viselje a többi élőlénynek és a teremtett világ számára kijelölt részének. Még konkrétabban az embernek biztosítania kell a többi élőlény számára az egészséges, boldog élethez, szaporodáshoz és (spirituális) fejlődéshez való jogot és lehetőséget.

Az emberi ősképeknek a maghozó füvet és maghozó gyümölcsöt szánta Isten táplálékkul, míg az összes többi élőlény számára a fű lett kijelölve eledelül. Ezen fontos elgondolkodnunk, mert ha valóban vissza akarunk térni Istenhez, és Isten törvényeit akarjuk követni, akkor a karmikus visszahatások elkerülése végett előbb-utóbb szükséges a vegetáriánus táplálkozáshoz való visszatérés.

A hetedik napon Isten szüneteltette a teremtést, és megáldotta a hetedik napot.

Mózes első könyvének első része szerint a hetedik napig a szellemi világ, vagyis az ősképek megteremtése zajlik le. Ez a második részből tűnik ki egyértelműen. Ezért kell foglalkoznunk a második rész néhány eseményével is.

A 2. rész 5. pontja szerint a teremtés még nem jutott le a finomanyagi világba. Jelképesen: *„Isten még nem bocsátott vala esőt a földre; és ember sem vala, ki a földet művelje;”* Ebből világosan kitűnik, hogy az első hét nap eseményei nem érintették a földi (finomanyagi) és az asztrális-mentális (finomanyagi) birodalmat. A víz itt az életerőt jelképezi, ebben a világban már csírájában minden jelen volt, de az életerő még nem keltette életre. A teremtő erő, amely a magasabb szinteken működött, itt a finomanyagi világban mindent átható életerőként mutatkozik meg. A továbbiakban a teremtéstörténet megismétlődik a finomanyagi síkon. Ebben a birodalomban zajlik le az Éden (Paradicsom) megteremtése, valamint Ádám, mint ősatya és Éva, mint ősanya létrehozása és minden más élőlény megteremtése a szellemi világ ősképeinek mintájára.

A fentiek az alábbiakban érhetők tetten:

„8) És ültete az Úr Isten egy kertet Édenben...”

10) Folyóvíz jó vala pedig ki Édenből a kert megöntözésére...”

A kert tehát Édenben van, de akkor miért jön ki onnan folyó a kert megöntözésére?

Ennek magyarázata: az Éden ősképe megvan a szellemi világban, onnan jön ki a folyó, ami azt az Édent öntözi, ami a finomanyagi világ Édenkertje. Ez a folyó nem más, mint az életerő folyam, ami élteti a finomanyagi világ élőlényeit. Ez a folyó a kerten kívül négy ágra szakad és élteti a kerten kívüli területeket is.

Másik jelentős fogalmazásbeli különbség: az első hét nap teremtéstörténete során mindig az **Istenről** történik említés. Isten az elsődleges teremtő, aki kimondja a gondolatait, az angyalok a

másodlagos teremtők, akik végrehajtják. A harmadlagos teremtésben, ami a finomanyagi síkon zajlik, mindig az **Úr Istenről** van szó. Ez azt sugallja, hogy a másodlagos és a harmadlagos teremtésben nem ugyanaz a személy a teremtő. A harmadlagos teremtésben a szellemi világ lényei közül kijelölt magas szintet elért uralkodó, Istent megtestesítő személy (félisten) válik teremtővé. A görög-római mitológiában, vagy az egyiptomi hitrendszerben gondolkodó emberek eddig a szintig érzékelték a teremtő erők működését. Ezért volt több Isten hitük. Nem észlelték ezen teremtő erők fölött működő Isten létezését. Ezért hozott újat a zsidóság a maga hitrendszerével, mert ők látták, vagy isteni kinyilatkoztatás útján megkapták a tudást a legmagasabb szintű Isten létezéséről. Eszerint a félistenek is ennek a legmagasabb Istennek a teremtményei. A hinduizmusban a teremtés több szintje és ennek leírásai mindvégig megmaradtak.

Az Isten semmit sem tiltott! Az Úr Isten már tilt és fenyeget: *„...a jó és gonosz tudás fájáról, arról ne egyél, mert amely napokon ejéndel arról, bizony meghalsz.”* Az első hét nap teremtéstörténetében csak világosságról és sötétségről volt szó, minősítés nélkül, szó sem volt gonoszságról, vagy gonosz tudásról. A teremtés ezen szintjén már lehetőség van rá, hogy a sötétség gonoszsággá változzék, ha az ember nem engedelmeskedik az útmutatásoknak.

A jelenlegi földi (durvaanyagi világ) története az Édenből való kiűzetés után kezdődött meg. Ádámnak és Évának, mint a finomanyagi világ lényeknek érzelmi-gondolati úton, az életerő irányításával kellett volna megtanulnia a teremtést, vagyis önmaguk megsokszorozását. Erre való utalások több szentírásban is megtalálhatók: pl. Jézus Máriától egy erő (Szentlélek) befogadása által született. Ez az erő úgy irányította a fizikai testet, hogy létrejöjjön a gyermek. A védikus szentírás szerint Krisna szülei, több gyermeket teremtettek úgy, hogy közben egyszer sem találkoztak, mert mindketten láncra verve börtönben éltek.

Felvetődhet a kérdés, mit jelent a kígyó ebben az idillikus világban, mint az Édenkert. A kígyó valójában egy szimbólum, mégpedig a kundalini erő szimbóluma. Ha ezt az erőt valaki felébreszti magában anélkül, hogy erejét alárendelné az isteni akaratnak, akkor ezzel az erővel bármit megtehet, akár pusztíthat, rombolhat, vagy ölhet is. Kirekesztheti magából Istent, mert azt éli meg, hogy ő maga az Isten, nincs rajta kívül más teremtő, sőt a Teremtőt is ő teremtette a gondolataival. Tulajdonképpen ez a jó és a gonosz tudás fája. Ádám és Éva ennek az erőnek a felébresztésétől lett eltiltva, de nem azért, hogy örökre tudatlanságban maradjanak. Az Úr Isten megtanította volna nekik ennek az erőnek a helyes használatát, ha kivárták volna a megfelelő időt, amikor már kellőképpen érettek lesznek ahhoz, hogy alkalmazzák. Ennek az erőnek az irányításával kellett volna megtanulniuk a teremtést. Mivel azonban korábban ébresztették fel, amikor még nem voltak megfelelő tudás birtokában az univerzum törvényeiről, ezért létre kellett hozni számukra egy olyan világot, ahol ezt az erőt kedvükre kipróbálhatják. Ennek az erőnek a korai felébresztése azt eredményezte, hogy ráláttak nemi különbözőségükre: *„És megnyilatkoznak mindkettőjöknek*

szemei és észrevevék, hogy meztelenek;” és megjelent gondolataikban a testi önazonosítás, anélkül, hogy elérték volna az Istennel való egységtudatot.

Egy tiszta energiából álló testet nem kell felöltöztetni, fel sem vetődhet ilyen gondolat. A testi önazonosítás szintjére jutott ember azonban úgy érzi, valami szégyellnivalója van. A jó és gonosz tudás fájából való táplálkozás, azt jelentette, hogy felvállalják, saját maguk fogják megkülönböztetni mi a jó és mi a rossz. Eddig nem létezett számukra minősítés (nem ismerték). Ez a vállalás a legmélyebb dualitás megtapasztalásába, a durva anyagi világba taszította őket.

Alapvetően ebben semmi bűn nincs, csak arról van szó, hogy amilyen szintű birodalomban vagyunk, annak a birodalomnak a szabályait és törvényszerűségeit kell követnünk. A finomanyagi világban nem lehet a durvaanyagi világra jellemző módszerekkel gondolkodni. Tehát Ádámnak és Évának távoznia kellett ebből a dimenzióból. Így jött létre a durvaanyagi világ teremtéstörténete, ami a negyedleges teremtés, amelyben az önreprodukció szexuális úton történik, és minden más teremtés kivitelezése szintén a durvaanyagi világ eszközeivel jön létre.

Természetesen nem mondhatjuk, hogy mindez nem Isten akarata szerint történt, de ennek ellenkezőjét sem. Ahol jelen vagyunk a teremtésben, ott már a mi akaratunk is beleszól a történésekbe. Isten lehetőséget adott a teremtés durvaanyagi síkon történő folytatására, de ezzel nem kellett volna feltétlenül élni. Ámbár felfoghatjuk úgy is, hogy Ádám és Éva lettek kiválasztva, hogy kipróbáljanak egy olyan létformát (fizikai test), ami ritka az univerzumban.

Most már kár azon siránkozni, hogy jó-e, hogy így történt? Siránkozás helyett inkább ismerjük fel az univerzum törvényszerűségeit és fogadjuk el a ránk vonatkozó szabályokat. Ha pedig meguntuk ezt a létformát, akkor keressük a lehetőséget, hogy felemelkedhessünk a magasabb (Istenhez közelebb álló) létformák felé.